

Catalunya, qüestió europea

"... **la lluita de classes s'ha desplaçat**. Ha deixat de centrar-se en les empreses (...) El repte és ara el control de l'estat redistribuïdor de la riquesa", escoltaven, aquest dilluns, els -molts- oients de France Culture. Com cada dia, a les vuit del matí, el periodista Brice Couturier continuava analitzant el fenomen: "S'ha creat una dinàmica de fragmentació dels vells estats-nació, minats des de dins pels autonomistes que tendeixen, cada cop més sovint, a reclamar la independència total".

Couturier encapçalava el comentari amb quatre indicacions geogràfiques, polítiques i nacionals ben diferents: Escòcia, Flandes, Catalunya i la "Padània" -les cometes són d'ell-, però amb un context comú i determinant. I no situa l'impuls d'aquestes reclamacions d'independència en l'estructura de cap dels estats, sinó en la pròpia essència de la construcció europea: "Amb l'obertura de les barreres duaneres, les regions pobres han deixat de consumir els productes fets a les regions riques del mateix estat". La conclusió, segons aquest periodista pròxim a l'esquerra francesa, és que "les regions riques aspiren a l'autonomia. No només no necessiten els altres, sinó que se senten ostantges de les regions pobres. I articulen una nova tendència a negar-se a contribuir de forma desmesurada a la igualació interregional. Les regions riques prefereixen una política de redistribució social que beneficiï els pobres de la mateixa regió".

Naturalment, es poden posar moltes objeccions a aquesta anàlisi. Però forma part d'un corrent d'interpretació que es va estenent en la percepció del procés català als mitjans de comunicació occidentals. I la premissa és que Catalunya no és un problema espanyol, sinó europeu. És a dir, ineludible.